

Havas Juli

**MÁSODIK CSILLAG
JÓBBRA**

Open Books

Ádám

Tisztelt Címzett!

Egy gondosan beállított és mesterségesen csinosított fénykép illusztrációja helyett a tisztelt Címzett képzeletének szabadjára engedésére teszek kísérletet, hogy mint egy megkopott filmvásznon, megalkossa ismeretlen valóságom képzeletbeli portréját.

Lássuk hát: egy ötvenes évei derekán járó, korához képest átlagos mértékben amortizált, kissé viseltes belsővel rendelkező, megjelenésében átlagosan használt járművet képzeljen el. Olyat, amelynek motorja időnként bizonytalanul működik, de még mindig úton van. Némi festékfrissítéssel talán mutatósabbá tehető, bár lényegi hibáit az aligha orvosolja.

A felületes szemlélő számára talán egy zárkózott, kissé kekec férfi benyomását kelthetem, azonban a velem mélyebb ismeretségre merészkedők hamar ráébredhetnek arra, hogy ez nem csupán látszat: a konokságom már-már öntörvényűséggel határos. Az életemmel kapcsolatban hajlamos vagyok arra a következtetésre jutni, hogy pontosan azt kaptam tőle, amit megérdemeltem, legyen az jó vagy rossz – inkább az utóbbi.

Felhasználótársaim passzivitása, vagy mondjuk úgy, merészségük fájó hiánya jelenleg nem sok

lehetőséget kínál arra, hogy derűre okom legyen – bár az igazsághoz hozzátartozik, hogy a reményt nem engedtem el, és a kérdések és válaszok, gondolatok kereséséről sem mondtam le. Mély tisztelettel adózom azoknak, akik képesek és hajlandók a hosszabb mondatokba foglalt, árnyalt gondolatokat nemcsak befogadni, de előállítani is – legyen szó akár egy online profilszövegről, akár egy kötetlen beszélgetésről egy csésze kávé mellett. Némi sajnálattal tölt el ezért, hogy Ön bemutatkozó szöveg nélkül, csupán egyetlen fényképpel van jelen ebben a virtuális térben – a fényképek önmagukban gyönyörűek lehetnek, de a gondolatok mélységét, árnyaltságát ritkán közvetítik.

Bevallom, hogy itteni kalandozásaim elején – bemutatkozó szövege hiányában – kizártnak tartottam volna, hogy kapcsolódjunk. Előfizetett keretemben azonban vészesen fogy, miközben célként kitűzött határidőm hasonlóan vészesen közeledik, és az igazat megvallva a játékban részt vevők mennyiségi és minőségi mutatói sem biztatóak. Ami növekszik, az a csalódásaink száma.

Ha mindezen képzetek megformálása esetleg meghaladná az Ön fantáziájának kapacitását, az sajnos megerősíti újradefiniált keresési feltételeim hiábavalóságát, és megállapíthatjuk, hogy küldetésünk egyik lényeges tanulságára is fényt derítve máris a zárójelenethez érkeztünk.

Amennyiben azonban felkeltettem volna érdeklődését, reménnyel telve várom szíves válaszüzenetét.

Kedves Ismeretlen!

Elnézést kell kérnem, hogy többhetes késéssel válaszolok, de a hirtelen felindulásból elkövetett regisztrációmát kísérő lelkesedésemet a rövidre fogott „helló” vagy „tetszel” üzenetek, és a természetes pontyokkal vagy autókkal fotózkodó felhasználók megtekintése gyorsan lelohasztotta, így jó ideje elhanyagoltam az oldal megtekintését.

Cirkalmas körmondatai azonban felkeltették kíváncsiságomat, bár első olvasásra nem tudtam eldönteni, vajon bemutatkozásnak szánta-e, vagy inkább elriasztásnak, ráadásul az autó mint viszszatérő motívum Önnél is felbukkant. Ettől függetlenül adatlapját kreatívnek és – bizonyos értelemben – viccesnek találtam, ezért, ha még itt van, és nem kelt el, kérem, jelezze.

Önt kedvelő táblácskáimat megpróbáltam visszavonni, sajnos nem jártam sikerrel, pedig egy úrinő semmilyen körülmények között nem tűnhet lelkesnek, csak és kizárólag ajakbiggyesztséssel nyugtázhatja egy úr igyekezetét, az ismerkedés elején legalábbis. Hogy ne legyenek indokolatlan elvárásai, elárulom, messze nem vagyok úrinő kategória, sót.

Üdvözlettel: egy Sorstársa

Kedves Nem Úrinő!

Engem kedvelő táblácskáit hálásan köszönöm, nagyon jó vasárnap estét szerzett velük, kérem, vissza ne vonja őket. És mint láthatja, a reményt még nem adtam fel, itt vagyok. Egyébként az „úrinő”

fogalom diagnosztikus értelemben teljesen bizonytalan kategória, én például a legutóbbi időkgig azt a meghatározást vettem figyelembe, hogy „úrinő nem fut”, és ehhez képest „úriember nem tunkol”.

Kérem, engedje meg, hogy az adatlapomon kellett misztikus ködöt elkezdjem oszlatni, gondolok itt a fénykép és a foglalkozás hiányára, és egyben elnézést kérjek érte. A prózai helyzet az, hogy van némi (talán jelentéktelen, talán nem) internetes ismertségem, és ha most megadom a pontos adataimat, akkor, hála a Google-nek, nagyjából három kattintással rá fog látni a szakmai profilomra, én pedig azt szeretném, ha legalább az ismerkedésünk első köreit nem az határozná meg. (Még egyszer hangsúlyozom, hogy életem és szakmám alapvetően unalmas és érdektelen, semmi romantika vagy szenzáció, ne gondoljon filmsztárra vagy sportolóra.) Mindazonáltal elismeréssel adózom Önnek, hogy adatlapján feltüntette, hogy orvos szíveskedik lenni, és hogy ezt nem jóval később, egy reményteljes bizalmi kapcsolat megteremtése után kívánta felfedni a felhasználók előtt. Úgy tűnik számomra, hogy Ön jóhiszeműen közelít embertársaink felé.

Amint a bemutatkozásomból láthatta: ötvenes éveim közepét taposó férfi vagyok, akinek per pillanat se kutyája, se macskája, utóbbi sosem volt, előbbi régen elpusztult, ami érdekes asszociációra ragadtatott: mármint, hogy a házasságok intézménye manapság még a kutyakénál is rövidebb várható élettartammal bír (ráadásul a válások felszámolási és pótlási költségei lényegesen súlyosabbak).

Megosztok Önnel egy másik meghatározó felismerést: hogy ha fontos és lecserélhető dolgok (autónk, kutyánk, ingatlanunk, személyiségünk) tulajdonságairól van szó, akkor többnyire azok a pozitívumok hitelesek, amiket a beszélő éppen másokról vagy a másokéről mond, és megfordítva, azok a negatívumok hitelesek, amiket magunkról vagy a magunkról mondunk. A negatívum másokról és a pozitívum magunkról gyanús. Ez vonatkozik az ismerkedésre is.

Ötven fölött ráadásul lassan elkezdjük sejteni, hogy az élet fontos dolgai ilyenkorra lényegében megtörténtek, ha mégsem, akkor már nem is fognak, és valószínű jobb is ez így. Ennek ellenére – évtizedes sebeink nyalogatásának ritka szüneteiben – felmerül a lehetőség, hogy a sors bőkezűsége mégis tartogat nekünk valami jót. És ezzel a lendülettel újra megpróbálkozunk. Próbátétel csomaggal, használati utasítás nélkül. Na meg a reménnyel, hogy a sors, ha mégis ad, azt később nem kamatostul veszi vissza.

A modern párválasztás eme digitális piacán az embernek illik deklarálnia, mit keres, én például szeretett filmjeim ismételt végignézéséhez remélek lelkes és türelmes partnert. A kissé megunt kedvencek friss erőre kapnak majd az új társaságban, felfedezzük elfeledett értékeiket. Szombat éjszakába nyúlóan moziznánk a kanapéről, a filmek között kiülnénk a teraszra egy teával. Vajon hogy tetszik most az a darab, ami életre szóló élménynek tűnt húszévesen (tippem: talán), vajon pótolja-e